

[Aase Olesen]

ordning til flere år. Men vi er 10 mandater over for regeringens.

Hvis hr. Lykketoft havde interesseret sig for konstruktionen, kunne det jo være, at der var kommet mere ud af det. Men sagen er vel, når vi skal helt ind til benet, at en sådan konstruktion opfatter hr. Lykketoft som det rene kaos. Alternativet til, at folk selv skal bestemme over deres penge, selv finde ud af, om de nu har lyst til at betale afgiften til statskassen eller gå hen i deres bank, sparekasse eller forsikringselskab, er en stor forkromet løsning, som vi altid ser dem fra Socialdemokratiet: nemlig statskassen med en indbetalingsspalte i. Det er det, man forstår; hvis man begynder at sige, at folk selv kan bestemme, så er det kaos, så er det rod.

Her har vi at gøre med en ordning, hvor folk får deres årsopgørelse midt i 1988. Den er vedhæftet nogle indbetalingskort, så man kan indbetale sine restskatter, hvis man har sådan nogle, eller nogle udbetalingsbeløb, hvis man skal have penge tilbage. Så er der også et girokort på denne rentef afgift, og den kan man så betale inden for en bestemt frist, hvis man har lyst, og det gør de fleste nok, hvis det er ganske små beløb. Hvis det er bare lidt større beløb – jeg håber, at hr. Lykketoft lytter til dette »kaos« – kan det være, at folk ikke har ret megen lyst til at droppe det ned i statskassen; så har man altså mulighed for at gå hen i sin bank, sin sparekasse, sit forsikringselskab og indbetale til en ordning, som skal aftales med forsikringselskaberne og pengeinstitutterne.

Det er i ændringsforslaget overladt til ministeren at forhandle med institutionerne, og hvis det viser sig – og det vil hr. Lykketoft nok om lidt gå herop og sige – at det kan man ikke forestille sig at pensionskasser og banker og sparekasser vil, så kan vi jo blive nødt til at ende med den forkromede ordning og lave en eller anden form for ATP-kasse.

Men jeg nægter at tro på, at pengeinstitutterne ikke skulle være interesserede i disse 1,5 mia kr. Det kan jeg faktisk ikke rigtig forestille mig. Det skulle dog være underligt, om ikke der kunne gå lidt sport i at konkurrere om kunderne dér.

Men hvis folk synes, det er latterligt småt, og hvis hr. Lykketoft skal af med 51 kr., synes jeg såmænd, at han skal betale det ind sammen med sine øvrige giroindbetalinger

omkring den 1. september. Det bliver der bestemt ikke kaos i Danmark af. Staten bliver overhovedet ikke indblandet på anden måde, end at man skal se, om pengene er gået ind; det vil sige, at man skal checke, om pengene enten er gået i statskassen eller der er kommet en kvittering fra en af disse ordninger.

Det kan man godt kalde administrativt rod – men det har ikke noget som helst på sig – at folk selv skal bestemme, og det er nok dybest set det, der generer Socialdemokratiet mest.

Så vil jeg godt her ved andenbehandlingen slå nogle helt banale sandheder fast, fordi man i aviserne har set og også i diskussionerne her har fået en vis opfattelse af, hvad det her egentlig handler om. Der tales om, at man skal betale 20 pct. af sine lån. Det handler det altså ikke om. De 20 pct. er en afgift af nettorenteudgifterne og ikke mere. Det svarer til en stigning på udlånsrenten på ca. 4 pct. Det er lige så vigtigt at slå fast, at der ikke skal betales nogen afgift af renter, der betales i dette år, heller ikke frem til den 31. december. Afgiften vedrører alene renter, der bliver betalt i 1987.

Folk har altså mulighed for, hvis de synes, at dette er for dårligt, at se at komme af med den gæld, de har. Masser af mennesker, der har en mindre gæld – det er jo ikke engang hele gælden, det er kun nettogælden – kan altså få betalt sig ud af den i 1986 til begyndelsen af 1988, hvis de så ikke kommer over minimumsgrænsen.

Den samlede pakkes karakter er, som det er sagt, psykologisk eller kulturel, eller hvad man vil kalde det. Det handler om at få et par generationer til at tænke anderledes. De generationer, der er ældre end os, ved godt, at det kunne betale sig at spare, men de har i de sidste årtier oplevet, at de blev til grin. De har oplevet, at når de sparede op, kostede det dem penge; det var nærmest negativt at spare op. Det har hr. Lykketoft, ikke mindst inden han blev skatteminister, rejst rundt og fortalt meget om. Realrenten var negativ.

Folk har følt sig til grin, når de sparede op, men ikke desto mindre har de ældre generationer fortsat med at spare op. Og så har de set yngre generationer, der har haft den opfattelse, at man ikke kunne starte småt her i livet. Man skulle starte stort og forkromet med hus og hjem, fuldt møbleret, og carport